

Finta Éva

VILÁG, IDEÁLMODVA

Szabad lenne megtudnom
hogy az ideálmodott világ
miért torz?
Mint egy rosszul összevágott képkeret.
Blondel, természetesen.
Barokkos arannyal, részletgazdagon.
Mit tegyek bele ebbe az elfuserált
rombuszba?
A képre gondolok. Milyen legyen
ha torzítani elkerülhetetlen?
Érzékeny ugyanis a mértaniságom
Negyvenöt fokos szögeket illetően.
Szóval valaki adja hozzá az arcát?
Mint modell.
Vagy legyen táj?
Városkép, utcarészlet...
Templommal, ipari negyeddel?
Nem mindegy.
Más a hangulata.
És ha kirakjátok a falra
azt kell nézni.
Lehet táj is.
Brazil őserdők helyére telepített
pálmaligetekkel.
Vagy szürkemarhák, magyar Alföld.
Interier?
Polgári jóléttel? Szegény, koszlott
szutykos, sötét szobasarak?
Sok gyerek?
Egy sörkert? Nyáron.
Élénk és kókadt figurákkal.
Vagy csendélet. Egyenesen a piacon.
Vagy mit szólnátok, urak
egy erdőrészlethez?

Hajléktalanok paradicsoma.
Nejlonszatyrokban limlom.
Etcetera.
Csak ez az elfuserált, romboid
képkeret.
Ebbe hogyan fuseráljam tovább
az üzenetet...
A blondelkeretbe.
Ez most a kihívás.
Mert a kor gyermeke vagyok.
Haladjunk.
Ja és ki viszi el, haza, hivatalába
hogy feltapétázza vele
a környezetét?
Fizetség? Mint a múltkor?
Hogy ez maga a megtiszteltetés.
Erre még nem gondoltam.
Csak itt ez az elfuserált keret.
Kell bele egy kép.

Partium, 2019/3.